

Freske osnažene in popravljene po M. Sternenu se dobro držijo.

Slog slikarje te cerkve je de¹oma soroden s slikami Marijine kapele v Slov. Bistrici, ali ni mogoče tudi to Strauss? Nedvomno je prazbiterij in ladjo slikal eden slikar. Zelo značilni so n.pr. prsti nagih nog, ki so v spodnjem delu nenavadno šibke in prsti nenaravno podaljšani. Ali se najde ta znak v Slov. Gradcu in Slov. Bistrici (?).

Stele, XXXIII, 6.11.1925, str39.

Prezbiterij: str p okrogel na konzolah sloneč obroč, ki odpira pogled v nebo Na njem Marjeta v angeljski glorijski. Arhitekturna ideja oprta na resnično arhitekturo svoda, konsekventno izpeljana. Venci cvetlic in vaze s cvetlicami.

Na juž. steni polja med oknom in vrati v zakristijo spodnji medaljon sv. Marjete "pana" s križem " lintverna". Zgornji medaljon sv. Marjeta naga prsi 2 rablja jo z gorečimi bakljami žgeta. Ob vratih v zakristijo, vnes zast or Nad vrati medaljon , v pokrajini obglavljenje sv. Katarine.

Sev. stena edino poslikano polje ob slavoloku: spodnji medaljon z rablji, ki bičajo sv. Marjeto, zgornji medaljon pokrajina, sv. Marjeta moleča med kramami.

V slavoloku na vrhu 2 medaljona, na juž. strani sv. Marjeta obglavljena, 2 angelja neseta Bogu očetu njeno dušo v obesku belega bisera v školji. Nad tem napisni trak kronogram: ad Caelos Me ferte aC sponso offerte.

Na sev. strani sv. Marjeta kleči v rokah školjko z biserom, nad njo Bog oče z žezlom z vrhom s človeškim obrazom, od katerega izhajajo žarki. Na- pisni trak : SoLeM ConCeDe.

Ladja strop: arhit. ideja ista kot v prezbiteriju. 2 medaljona, okrogla obroč, odprta v nebo kot tam. Prvi pri slavoloku, Kristus na križu v pokra- jini z Janezom, Magladelo in Marijo. Drugi obroč: Simon pomaga Jezusu nesti težki križ. V cvikelnih pod obroči nad pilastri stene(4) na sev. strani zap. Angelj z bičem in sulico in gobo, vzh. angelj z železno rokavico. Na juž. str strani vzh.: angelj z mečem, ki se ga drži uho Malhovo in mošnja v levi. Zap: Veronikin prt in trnjeva krona. V svodnih kapicah majhni cvikelni počenši na vzh. strani juž. stene ob slavoloku-juž, stena: 1. putto z vrčem na krožniku ter putto (Filat si umiva roke), putto z vrvjo. 2. 2 leteča putta, kažoča pro- ti nebu, 3. 2 putta, eden leta in kaže pred se, drugi ima roke sklenjene v mo- litvi.

Lok nad korom ima zastor, ki ga dvigata 2 jokajoča putta.

Sev. stena od zap: 1. putto z butaro šib, putto s trsom, 2. putto s kockami, putto z lestvo, 3. putto z žebli, putto s kladivom in kleščami.

Nad slavolokom tudi zastor. Na juž. steni polja med obema okni. V trikotnem polju med cvikeljni svoda, : poslednja sodba v tradic. kompoziciji. Kristus na mavrici sedeč, glorijski angeljski glavici ob njegovi desni drži križ trpljenja. Na levi kleči pred grupo svetnic Marija, na desni pred grupo svetnikov sv. Ja-

4 angelji in putti trobijo za vstajenje. Spodnje polje v katerem vstajajo na-
ga telesa, vselej po potrebi dec^entno zakrita, iz gorbov.

Pod to sliko, v medaljonu na levi zidan odprt prostor, v katerem so zlo-
žene mrtvaške glavr. Na desni pgoled v daljavo in nekaj skal, spredaj mrtvaš-
ka truga prekrita s črnim prtom z belik križem, na nji stoji prelomljena s ve-
ča, pred njo sedi na veliki obli putto, ki dela Seifenblasen.

Na sev. steni nad vhodom 2 putta v 3kotnem polju pa Nebesa.

Zgoraj sv. tr jica, pod njo Marija, ob straneh na desni mučenice, na le-
vi močenci. Spodaj še ena velika skupina v oblakih s sv. etrom v sredi.

V zap. polju stene sedaj ni več. Strnen je našel popolnoma ruinirane ost an
ke pekla.

Na balustradi kora od leve: lahko slikane 4 slike, posebno zadnji 2 prav
lepi. 1. Oljska gora brez apost lov. 2. ristus k stebru privez in bičan, 3. ristu
s križa snet., 4. ristusa v gorb polagajo.

erspektivičnih virtuoznosti, ta slika nikjer ne kaže, niti v slikah stro pa,
ki so kljub konsekventnem podajanju arhit. ideje, veeno čisto Taffelmalere i
in izvedene v vertikalnem smislu.

lepi tipi, p sebn^o Marjeta, idealen tip žene v duhu beneč. baroka. Na-
čin slikanja flott, posebno karakteristično v tem oziru snemanje s križa in
polaganje v grob, v flott tehniki takratnih Benečanov. Simon izborna postava
plešasta, sp minjajoča na t zadevne starčevske tipe ital. baroka. Obrazi sli-

kani zelo fino, lahko, z močnim povdarkom ust, oči, nosu. Obleka velikopotezno gubana z barv čist svetlejšo in temnejšo, senčene konture samo na gotovih mestih povdarjene. Barve: zelena, rdeča, sinja, rumena in lila si drže nekako vago. Zelo fino in delikatno so naglašene. Tako, da je štimunga restavriranega prostora neprimerno enotna. Ludi oprava se lepo vjema v ta ensembl. Samo baldahim z Marijinim kr nanjem je odveč in za prižnico ni pravega prostora, zato je cerkev malo prenapolnjena.

Mitje z vodo in milom je rešilo celo najbolj potemnjene slike. Dopolnjene so sv. Marijeta (glava in nekaj drugih delov) - glava pavzirana) sv. Janez in sv. Magdalena v Križanju v velikih delih in deloma slika Kristus nosi težki križ.

Omet je grob, peščen, poln svetlih točk sljude. Slikano na precej suh omet z Deckfarben.

Stele, LXXVII, 22.10.1921, str. 3-7.

Spovednica v zakristiji · 60jč.

Slike v cekvi. rezbiterij nad štihkapami slikana kupola - odprto nebo - sv. Marijeto od angeljev obdano in dvi ajočoh se proti nebu. Barva odpada na p r mestih, posebno pokvarjen desni del obraza, desni del prsi in desna roka z obleko. Bo treba izpopolniti z barvo. Sicer strop dober. Slike v poljih pod stropom zelo zamazane, obledele in popackane z apnom. Bledost je pač posledica ene zadnjih restavracij. V ladji: prvi krog od slavoloka, Križanje. Oru

Grupa sv. Janeza in Magdalene obledela, ako se ne da izmiti, poživiti, sicer se barve držijo. Drugi krog Kr. nese križ. Dobro ohranjen, samo levi del sku" pina 3 rabljev ostane, ostalo od vlage skoro popolnoma uničeno. Omet in barva odpadata. Treba na novo naslikati. Sicer strop ladje samo umiti, če ne bi škodovalo.

Na juž. steni poslednja sodba in simboli smrti. Dosti dobro ohranjeni, samo malo izmiti.

Na sev. steni Vnebovzetje M.B., kamaj se še pozna iz posameznih delov. Mogoče da se da še umiti, če ne izpopolniti.

Vel. oltar 1. pol. 19. stol. nič posebnega. Tabernakelj čeden (skoraj uničen) iz 1. pol. 19. stol. mogoče istočasen z oltarjem.

Prižnica zelo čedna, na balustradi kipi 4 evangelistov in Zveličarja, angeljske glavice na stebrih in pod stebri na konzolah. Na strehi angeljčki. V ozadju slika M.B. ne slaba, konec 17. stol.

Slikarija iz 18. stol. 1750.

Iz 2 pol. 17. stol., mogoče istočasna prižnica, 2 str. oltarja, oba kipa iz 19. stol. brez vrednosti. Fasunga teh oltarjev in prižnica belo in zlato ne odgo-varja. Treba prvotno. Arhit. - kostanjevo. Obrazi polihromirani. Obleke zlate, podlaga rdeče in plave lazure, ornamenti zlati z jezički laziranimi rdeče. Oba str. tabernakelja ničvredna in odveč.

Okna nova slikana.

Križev pot moderno, tir lako delo. Ornelijska omara preprosto nizarsko delo brez vrednosti. Pod zv. nikom kip sv. Marijete odstavljen l. 1894. Zada j deloma razdejan od črvov, impregnirati in nova fasuna. Porabiti mesto dosedanjega. Informirati se glede proračuna pri Sternenu.

Gotz: 2 oltarja in prižnica, 15m dol., 7 šir., 6 vis.

*udi glede stanja slik, otemnele.

Stele, ~~XXXX~~, 1CVIII, 5.1.1920, str. 1-2.

In der Pfarrrkirche von St. Margareten in ~~Križ~~Kebel befindet sich ein silberner, gotischer Kelch, welcher eine Höhe von 21 cm und einen Durchmesser von 11-12.4 cm am Fuss und 10 cm an der Kupa hat. Der ~~im~~ Sechspass konstruierte Fuss besteht zunächst aus zwei übereinander gelegten durchbrochenen Rankbändern, auf welche sechs nach innen geschweifte Dreiecksflächen folgen mit dem Brustbild Marias mit Kind und der knieenden Figur des Donators auf zwei Feldern, während je ein Buchstabe des Namens H A N S auf den übrigen vier Feldern uns den Spender kennen lehrt. (Op. - Es dürfte Hañs v. Kh~~e~~ssl sein, seit 1576 Inhaber der Herrschaft Gonobitz und Erbauer der St. Annakirche daselbst.) Der Nodus ~~hat~~ sechs prismatische Knöpfe; zwischen ihnen sind auf jedem obern ~~B~~uckel je drei Eichenblätter mit sechs Eicheln angelötet. Die Kupa ist in der Mitte von einem aus zwei silbernen Ästen geflochtenen Kranz umgeben, der nach oben je ~~zehn~~ grosse und kleine Kreuzblumen trägt, während er nach dem Fusse der Kupa zu mit vier Renaissancebändern verbunden ist. So ein Band endigt in einem ~~Medailjen~~ mit einem von Strahlen umgebenen weiblichen Kopfe. Knabenköpfe mir reichem Haarwuchs sind auch in den Zwickeln der unteren Galerie des Fusses befestigt. Der Übergang vom gotischen zum Renaissancestil

prägt sich demnach deutlich an diesem edlen Werke aus.

Aus Seiz stammt auch das hübsche silberne Ziborium in Kebel, doch wird der mit Band-Netzornamenten geschmückte Fuss dem 19. Jahrhundert angehören, weil, wie bekannt, in den ~~Kirch~~ Kriegskalamitäten zu Beginn des genannten Jahrhunderts die Kirchen all ihr Silber und von den unentberlichen Kirchengefäßen wenigstens den Fuss an den Staat abliefern mussten. Alt ist nur der Nodus mit den getriebenen Engelsköpfchen und die Kupa samt Deckel. Die erstere ist von einem durchbrochenen Mantel mit drei Medaillons zwischen Kränzen von Südfrüchten umgeben. In den Medaillons lesen wir die Namen IHS und MR und die Jahreszahl 1649. Den oberen Rand der Kupa bildet eine abwärts fallende Kreuzblumenstellung, während der Deckel mit einem Parlenschnur-Ornament und einer Kreuzblumenreihe geschmückt ist und mit Totenkopf und Kruzifix endigt.

Aug. Stegenšek: Kirchliche Einrichtungsstücke aus der Kartause Seiz. Der Kirchenschmuck, 1905, 36. Jahrgang, Nr. 1., S. 7, 8, 13. fig. S. 8.

V ponatisku iz Kresa "Napotnik, Imenopis konjiške nadžupnije, 1886" str. 29 op. 1 se čita v listini iz l. 1412, da je Henrik Awer prodal kmetijo "den Zechlesten und den Pharrlewten des Gotschaws sand Margareten zu Gibil. Iz tega bi sledilo, da je leta 1412 tudi na Keblu bil vikarijat. A o kakem beneficiju ali viakrijatu na Keblu nam od drugod ničesar ni znanega, pač pa se imenuje cerkev kot konjiška podružnica l. 1391., ko je služila za titulus ordinationis, in l. 1545, ne pa kot sedež pomočnika l. 1542. Pharrlewte najboljše tolmačimo kot "podružničane", ki so k cerkvi spadali in za njo skrbeli. Ko bi bila cerkev l. 1412 imela vikarja, bi se bil udeležil nakupa kmetije, ne pa sama klučarja in ljudstvo.

Aug. Stegenšek: O razvoju župnijskih mej.

Župna cerkev, posvečena sv. Marjeti.

Pravilno orientirana cerkev stoji na južnem obronku Pohorja nad Cezlakom v n.v. 720 m.

Viri in literatura: A. Stegenšek: Konjsiška dekanija, Maribor 1909.

Karakteristika: Cerkev sestavljajo prizmatičen zvonik, pravokotna ladja, nekoliko ožji in nižji $3/8$ zaključeni prezbiterij ter na jugu mu prilizana pritlična zakristija. Gradnja je kaménita, ometana. Strehe sedlasta, slemenasta, pultasta, škrljjeve; zvonikova 8-strano piramidasta, škrljjeva. Cerkev je primer manjše sredogorske sakralne arhitekture, ki je nastajala skozi daljše obdobje.

Zunanjščina: Zvonik ima pristrešen talni in raven, konkavni večni zidec, nad katerim se oblikujejo stene trikotna čela. Pp portal je nov, nad njim je ozka in visoka, zašiljena lina, nato pa kvadratna. Dvojne zvonove line so ppk ter posnete na ajdovo zrno. Ladjo obdaja pravokotni talni zidec in profiliran fabion. V južni podolžnici ima dve pp okni s stopničastim ostentjem, v severni pa eno okno ter pp portal z profilirano preklado, do katerega vodijo tri stopnice. Prezbiterij ima enake židce kot ladja ter enaka okna: eno v severni podolžnici in po eno v vsaki podolžnici, v zaključnici pa ima manjšo okroglo lino. Zakristija, do katere vodijo iz vzhoda stopnice ter preprost največji ppk portal, je brez zidcev in ima v južni steni dve pp okni.

Ob južni ladjni steni teče v rahli poševnici sled zidu z dvema opornikom, na začetku zakristije. Operniko, ki ni krajša od sedanje ladje ter

Notranjščina: Tlak je marmornat, letnice 1729 pod slavolokom v tisku ni več. Zvonica je križno obokana in s širokim lokom odprta v ladjo. Na njeni desni so stopnice, vodeče v pevsko empero in zvonik. Pevska empora je zidana in počiva na dveh toskanskih stebrih in treh polovičnih obokih.

Cerkveno notranjščino členijo pilastri, ladjino banjo tri pari, prezbitrijevo pa dva para sosvodnic in tristrani zaključek. Slavolok je ppk.

Zakristijska pp vrata imajo rebrove posnete na ajdovo zrno. Zakristija ima pod, pokriva pa je križni obok.

Vse notranjšino pokrivajo frěške iz 1.1750. V prezbitერიju in na slavaloku je predstavljen živiljenje sv. Marjete, na stenah so štiri poslednje reči, na oboku pa pasion.

Na stenah prezbitერიja je upodobljenih pet prizorov: Marjeta moli stoje, med tremi voli, Marjeta je privezana k stebri in trije rablji jo bičajo, (na severni steni), Marjeti žgeta dva rablja prsi, v ječi se ji prikaže zmaj in ga prežene s križem, svetnica je obglavljena v priči dveh oblastnikov (na južni steni). Ostale stene prezbitერიja so dekorativno poslikane, tudi obok. Sredina oboka je kupolasto odprta ter se vidi sinje nebo. Marjeta se dviga v nebeške višave, sprémjljana od dveh angelov in podpirana od efeba ki deloma plava še pod kupolo. Na spodnji strani slavaloka sta dva alegorična prizora, ki se nanašata na Marjotino ime: Po starem naziranju nastane biser t. j. margarita, če udari blisk v školjko. Zato je na levi upodobljena devica, ki dviga školjko, kleče, v katero BO z dotikom žezla s sončnim licem pošilja žarek, da bo v njej nastal biser. Napis se glasi: solem Concede, kar daje letnico 1750. Na desni rabelj svetnici soka glavo, dva angela pa neseta školjko z biserom - margarito v nebo h Kristusu. Napis se glasi: ad Caelos Me ferte / ac aponso offerte, kar daje isto letnico. Na južni ledjini steni so spodaj tri alegorije smrti: na levi karnar poln lobanj, pred njim sedi na vrteči se krogli angel in piha skozi stebelce milne mehurčke. Poleg je še krsta, pokrita z mrtvaškim prtom. Sveča na njej se je nah doma zlomila in ugasnila. Za tega prizoroma je siva gora in rdečkasto nebo z rdečkastimi oblaki, ker se sonce ravno kar poslovilo od pokrajine. Nad temi prizori je Vstajenje. Kristus stoluje na mavrici in med DM in Janezom Krstnikom, ter drugili svetniki v ozadju. Dva angela trobita in mrliči vstajajo iz zemlje. Na severni steni so upodobljena nebesa. Na vrhu stolujeta BO in Kristus, spodaj so nameščeni v dveh redih svetniki, med njimi MB, Lovrenc, Ktaraina, Peter, Rok, Florijan itd. Pasion se začne na južni strani empori-

na ograje. Najprej vidimo Jezusa, kako prelivá krvavi pot in ga prihaja angel tolažit; potem je bičan od dveh rabljev; na oboku slede prizori: ko nese križ, obdan od dveh vojakov in treh rabljev, ko visi na križu pod katerim so zbrani DM, Janez Evangelist in Magdalena; na kar se nadaljuje na emporini ograji: snemanje skriža in polaganje v grob. Ostale dele oboka zavzemajo angeli, ali pa nosijo arma Christi ali pa kažejo svoje sočutje. Eden drži železno rokavico, drugi bič in gobo, tretji Judežovo mošnjo in Petrov ~~meč~~ meč, četrti trnev venec in Veronikin prt. Angelčki v sosvodnicah nosijo kladivo in klešče, žebelje, lestvico, tri koske, trstiko, snop šib, krožnik, vrč za umivanje in otiračo ter dolgo jetniško vrv. Štirje angelčki kažejo sočutje, pazljivost in zanimanje za Jezusovo trpljenje: eden kaže s kazalcem na osrednji križ, drugi se spenja proti križu, tretji je ves zavzet ko gleda križev pot, četrti pa sklepa v otožnih občutkih roke.

Na severni steni ladje je pod kompozicijo Nebes našel 1. 1921- 1922 Matej Sternen popolnoma uničene ostanké Pekla. Oznaka fresk: Avtor fresk na zasleduje perspektivne virtuoznosti. Tega ne opazimo niti na stropih, ki so kljub konšekventnemu arhitektonskemu organizmu, čisto ravno zamišljeni in izvedeni v vertikalnem smislu.

Figurelni tipi so lepi, posebno Marija je idealni tip žene v dahu beneškega baroka. Način slikanja je hiter, posebno karakteristično je v tem oziru snemanje s križa in Polaganje v grob. Simon je izborna ~~knjaka~~ postava s plešasto glavo, ki spominja na starčevske tipe italijanskega baroka. Obrazi so naslikani zelo fino, toda z močnim poudarkom ust, oči in nosa. Oblake so velikopotezno gubane z isto, enkrat svetlejšo, drugič temnejšo barvo. Barve zelena, rdeča, sinja rumena in lila so fino in delikatno uglašene, tako da je nastrojenje poslikanega prostora enotno. Freske so bile izvršene na precej suhem ometu, ki je grob in poln delcev sljude. Slog fresk je soroden onim v Rožkervenski kapeli v Konjicah iz leta 1749. Posebno karakteristične so noge, ki so od kolen doli prešibke, imajo pa zelo dolge prste.

Freske so bile že večkrat čiščene, tako leta 1874, 1893 in 1921-22. Avtor fresk je neznan, vendar je nekatere prizore domnevno naslikal A. Lerchinger, iz česar izvira tudi dvojnost osnovnega značaja fresk.

Oprava: Prvotni oltar, glavni, je bil iz leta 1644, drugi, ki je sedaj pri sv. Lenartu, iz konca 18. stoletja, sedanji pa je Sojčev iz leta 1922 ter secesionistično inspiriran.

Stranska oltarja, belo-zlate polihromacije sta lepa primera zlatih oltarjev. Imata prizmatično menzo, predello s podstavkoma, nastavek s stebričema z angelskima glavicama na valju in ravno, nekoliko golčasto gredo, nad katero se dviga stika s stebričema in trikotnim čelom na vrhu. Nastavkova ušesa so spletena iz akantovih vitic, antična pa iz hrustančevja in fruktonov. Stična niša se zaključuje v obliki oslovega hrbita. Oltarja sta posvečena RMB in Štefanu, katerega kip pa je iz 19. stoletja. Sicer sta oltarja iz druge polovice 17. stoletja.

Prižnica: Je delo iste delavnice kot stranska oltarja, izvira torej iz druge polovice 17. stoletja. Ograjo krasi stebriči z angelskimi glavicami na valjih ter ppk vdolbine s kipi Jezusa in štirih evangelistov s knjigami v rokah. Steno tvori slika pp opl. Marije z Jezusom, ki je dobro, toda nekoliko potemnelo delo zadnje tretjine 17. stoletja. Na strešnem robu sedita dva pata, tretji na vrhu trobi.

Stranskima oltarjema in prižnici bi bilo treba vrniti prvotno polihromacijo, ki je bila sledeča: arhitektura kostanjeva, ornamenti zlati z rdečo laziranimi jezički, obrazi karnirani, obleke pa rdeče in modro lazirane na zlati podlagi.

Krstilnik ima marmornato st. brasto nogo in piščalasti bazen, lesen nastavek pa je isto delo kot glavni oltar.

Reliefno izdelan križev pot je Sojčevo delo iz l. 1922.

Orglje običajnega koncepta krasi na čelu baročni preplesk mreže in

akanta, kar kaže na prvo polovico 18. stoletja.

Oprema za glavnim oltarjem stoji v stenski niši kip Marjete s palmo-vo vejico in križem v rokah, s katerim pobija zmaja. Kip je iz leta 1644. V zakristiji je poznogotski kelih in ciborij iz leta 1649. Kelih je srebrn, pozlačen, visok 21 cm, širok 10 cm. Šestlistna noga začenja z dvema predrtima pasoma iz spletenih vitic, zgornji del pa obstoji iz šestih graviranih polj. Na enem je doprsna podoba MB z otrokom, pred njo pa na sosednem polju kleči golobrad maldenič v kratkem jopiču, po imenu Hans. Na vsakem izmed ostalih štirih polj je namreč po ena velika črka H A N S.

Čaša je prepletena z vencem, iz katerega raste navgor lo v podobi podvojenega križa razraščeni večjih gotških listov in med njimi ravno toliko manjših. Od venca gredo navzdol k držaju štiriri traki z malimi kra silnimi glavicami na vrhu, ki kažejo na 17. stoletje e., enako kot pozre je pritrjene glavice v vogalih najnižje galerije na nogi. Izgleda, da je bil kelih iz začetka 16. stoletja, v 17. stoletju nekoliko predelan.

Srebrn in pozlačen ciborij je visok 23 odnosno 35.5 cm, širok pa 9.1 cm. Noga, ki je prepletena v podobi mreže s trakovi, med katerimi se nahajajo vrtnice, je iz 18. stoletja. Od vozla z angelskimi glavicami navgor je ciborij star. Čaša je spodaj opletena s predrtimi okraski, v katerih se čitajo monogrami IHS, MRA, in letnica 1649, zgoraj pa z vencem visečih gotških cvetk. Veliki križ na vrhu pokrova stoji na Adamovi lobanji.

Zvonik: Njegovo prvo nadstropje je križno rebrasto kobkano. Rebra obojestranskega konkavnega profila rastejo neposredno iz kotov ter se spajajo v okroglem sklepniku. Vhod v zvonik je bil v severni steni tega nadstropja, v južni pa sta olajševalni dolbini. Verjetno je bil prežnik zvonik že prvotno proti ladji odprt kot nekaka molilna em ora. Kakšni je bil prednik današnjega baročnega zvoničnega oboka, se ne ve, čeprav Stegenšek domneva leseni strop. Drugo nadstropje osvetljuje p lina z južne

strani. Zvonovo nadstropje je poznogotsko predelano kot ves zvonikov vrh. Zvonove line so poznogotske. V zvoniku visita dva železna KID-ova zvonova iz leta 1923.

Podstrešje: Sedanja ladja z obokom vred je nastala istočasno. Zvonik je na podstrešju ometan. Na vogalih se ga držita kosa 74 cm debelega in na notranji strani zbeljenega zidu, ki ne more biti drugo kot ostanek prejšnje ladje. Ta ladja je bila za 1.85 m ožja od sedanje, ravno stropna ter vsaj za 30 cm višja od sedanje.

Resume: Cerkev je verjetno stala že l. 1251. Od te stavbe ni v sedanji ničesar ohranjenega. V prvi polovici 15. stoletja, mogoče še kak decenij prej, so pa postavili drugo stavbo, od katere je ohranjen zvonik ter mas tavlja ladjinih sten. Ladja je bila nekoliko ožja in višja ter ravno stropna, v zvoniku je imela verjetno molilno emporo. Cerkev je namreč fungirala tudi kot grajska kapela, saj sta bila v bližini dva gradova. Proti koncu sredini 17. stoletja so cerkev drugič podrli ter zgradili sedanje obokane stavbo z zakristijo vred. Takrat so obokali ali preobokali tudi zvonice, uredili okolico ter postavili sedanje pokopališke obzidje. Opravo za cerkev je ta dobila v sredini in drugi polovici 17. stoletja. Ko so vidali pevske emporo, so zadelali severni vhod v zvonikovo nadstropje. Leti 1729 so cerkev tlakali, 1750 pa so ji notranjščino fresko poslikali.

Sled paralelnega zidu z dvema opornikoma južno ladjine stene ostane nekoliko problematična. Ali je ostanek prvotnega pokopališkega obzidja, kar je malo verjetno, ali pa je ostanek prvotne cerkvene ladje, ki je imela proti jugu dva do tri opornike zaradi visečega terena, kar je verjetnejše. V tem slučaju imamo pred seboj sledove romanske cerkve, katero so nadomestili zaradi terenskih prilik z nekoliko severneje pomaknjeno gotsko. Sedanji plato okrog cerkve je namreč umetno izdelan ter je teren prvotno precej močno visel proti jugu.

Okolica: Severno od cerkve stoji župniščena, ki je iz konca 18.stol.
Konservatorske opombe: Cerkev je sicer v redu vzdrževana, vendar se freske v precej slabem stanju.

Registerske opombe: Zavod za spomeniško varstvo Maribor je l.1962 vložil v čiščenje in obnovo fresk din 148.154.--.

Ostale:

Opombe: V kraju so ostanki dveh gradov, kateri zgornji je imel obliko okroglega, spodnji pa prizmatičnega stolpa. Zgornji se prvič omenja l.1251 in je morda še iz ~~leta~~ 12.stoletja, spodnji pa je bil postavljen koncem 14. ali v začetku 15.stoletja.

Ježe Curk: Zapiski mariborske topografije, 1959.

V slavoloku dvakrat kronogram 1750

Nad ~~nikaj~~ obglavljenjem svetnice ad CaeLos Me ferte aC sponso offerte.

Zveza s Holzingerjem zame ni evidentna, neka zveza pa utegne biti.

Stele, XXIA, 1963, 39